

Dosarul nr. 2ra-1121/23
2-22029520-01-2ra-07082023

Prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Central (Leonid Turculeț)
Instanța de Apel: Curtea de Apel Cahul (Natalia Bondarenco, Serghei Pilipenco și Ion Dănăilă)

Î N C H E I E R E

21 februarie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție

Completul de judecată, în componența
Președinte, judecător
Judecători

Aliona Miron
Ion Malanciuc
Diana Stănilă

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată a lui Ștefăniță Ion împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Ministerul Finanțelor Republicii Moldova, Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală și ale procuraturii

împotriva deciziei din 10 mai 2023 a Curții de Apel Cahul, prin care s-au respins ca nefondate apelurile declarate de Ștefăniță Ion, reprezentat de avocatului Todorov Maxim, de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și de Procuratura Generală a Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea 08 iunie 2022 a Judecătoriei Cahul, sediul Central

c o n s t a t ă :

La 03 martie 2022, Ștefăniță Ion, reprezentat de avocatul Todorov Maxim, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, Ministerului Finanțatelor al Republicii Moldova, Procuraturii Generale a Republicii Moldova, solicitând următoarele:

-încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în beneficiul reclamantului Ștefăniță Ion a prejudiciului material cauzat prin acțiunea ilicită de tragere la răspundere penală ale organului de urmărire penală și ale procuraturii, în cuantum de 2.000 lei,

-încasarea din contul bugetului de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova în beneficiul reclamantului Ștefăniță Ion a prejudiciului moral cauzat prin acțiunea ilicită de tragere la răspundere penală ale organului de urmărire penală și ale procuraturii în cuantum de 50.000 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii s-a invocat că, la 17 iunie 2019 de către Secția urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Cahul a fost pornită urmărirea penală în temeiul

bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) din Codul penal. Temei de pornire a urmăririi penale au servit cererile administratorului SRL „Hristofor”, Ștefăniță Maria, și fondatorului Ciobu Diana prin care au solicitat atragerea la răspundere penală a lui Ștefăniță Ion care, la 05 iunie 2016, ar fi sustras din incinta SRL „Hristofor” mai multe bunuri materiale, cauzându-i prin aceste acțiuni întreprinderii un prejudiciu material considerabil în mărime de 50.000 lei.

Indică că, prin ordonanța privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal în cauza penală din 28 mai 2021 s-a dispus scoaterea bănuțului Ștefăniță Ion de sub urmărire penală, în temeiul art.275 pct.3) din Codul de procedură penală și anume din lipsa în acțiunile acestuia a elementelor constitutive ale infracțiunii, cu clasarea procesului penal în cauza penală nr.2019150420, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii. În motivarea ordonanței, procurorul a indicat că, de către organul de urmărire penală a fost examinată versiunea comiterii de către bănuțului Ștefăniță Ion a infracțiunii prevăzute la art.186 alin.(2) lit.c) din Codul penal, însă în urma măsurilor și acțiunilor de urmărire penală întreprinse, în acțiunile acestuia nu au fost stabilite elementele constitutive ale infracțiunii investigate. Nu au fost identificate careva probe sau date faptice care ar permite calificarea acțiunilor bănuțului Ștefăniță Ion potrivit criteriilor de încadrare juridică a legii penale, or, apreciind declarațiile părții vătămate Ștefăniță Maria în raport cu declarațiile martorilor și a altor mijloace de probă anexate la materialele cauzei penale, în acțiunile bănuțului nu au fost constatate elementele infracțiunii de furt.

Susține că, prin ordonanța adjunctului-interimar al procurorului-șef al Procuraturii raionului Cahul, Adrian Tabureanu, din 19.10.2021 s-a respins ca nefondată plângerea SRL „Hristofor” împotriva ordonanței procurorului Viorica Marga din 28 mai 2021.

Prin încheierea din 29 decembrie 2021 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, s-a respins plângerea depusă de petiționarul SRL „Hristofor” privind anularea ordonanței privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală și clasarea procesului penal în cauza penală emisă la 28 mai 2021 de către procurorul în Procuratura raionului Cahul, Viorica Marga, anularea ordonanței emise de adjunctul-interimar al Procurorului-șef al Procuraturii raionului Cahul, Andrian Tabureanu, din 19 octombrie 2021 prin care s-a dispus respingerea ca nefondată a plângerii avocatului Grecu Ion, ca fiind inadmisibilă.

Menționează că, dat fiind faptul că pe parcursul procesului penal a fost asistat de către avocatul Todorov Maxim, fapt confirmat prin mandatul anexat la materialele cauzei penale, respectiv a suportat cheltuieli de asistență juridică. Respectiv cheltuielile de asistență juridică, în baza bonului de plată urmează a fi recuperată prin încasarea acestora din contul bugetului de stat.

Susține că, cuantumului prejudiciului moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și procuraturii se determină luând în considerare gravitatea infracțiunii de a cărei săvârșire a fost bănuț reclamanțului Ștefăniță Ion.

În acest sens, reclamanțului Ștefăniță Ion i s-a imputat săvârșirea infracțiunii prevăzute la art.186 alin.(2) lit. c) Cod Penal. Potrivit art. 186 alin.(2) lit.c) din Codul penal. Deci, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, reclamanțului Ștefăniță Ion i s-a imputat comiterea unei infracțiuni mai puțin grave, ceea ce constituie

o bănuială destul de serioasă, cu un impact foarte puternic asupra imaginii persoanei învinuite.

Mai mult, indică că, dat fiind faptul că reclamantul Ștefăniță Ion are familie, copii, faptul imputării comiterii de către aceasta a infracțiunii prevăzute la art. 186 alin.(2) lit.c) din Codul penal, a avut un impact puternic negativ asupra familiei întrucât membrii familiei vedeau starea de stres, disconfort permanent și nervozitate prin care trecea reclamantul. Au avut de suferit inclusiv relațiile dintre membrii familiei reclamantului, or, toată perioada cât a durat urmărirea penală, fiind preocupat de demonstrarea nevinovăției, i-a neglijat și nu le-a acordat atenția necesară.

Adaugă că, o importanță deosebită la evaluarea suferințelor morale pricinuite prin tragerea ilegală la răspundere penală o are durata urmăririi penale. În acest sens, urmărirea penală pe cauza penală nr.xxxxx a fost pornită la data de 17 iunie 2019, iar ordonanța prin care Ștefăniță Ion a fost scos de sub urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) din Codul penal a fost emisă la data de 28 mai 2021. Astfel, a stabilit cu certitudine că urmărirea penală a durat aproape doi ani de zile, ceea ce presupune o perioadă destul de îndelungată de timp. În toată perioada respectivă reclamantul a trăit stări de nervozitate, frustrare, or, toate alegațiile petenților s-au dovedit a fi absolut neîntemeiate și nejustificate iar acesta în calitate de bănuț, a fost nevoit să participe la numeroase acțiuni procesuale, să dea explicații, să prezinte acte, fiind pus, de fiecare dată, în situații neplăcute, or, acesta era ferm de legalitatea acțiunilor sale.

Consideră că, la emiterea ordonanței de punere sub învinuire, organul de urmărire penală și a procuraturii au manifestat neglijență și nu au dat dovadă de prudența necesară, nefiind examinate toate aspectele enunțate mai sus, or, anume de sarcina acestor autorități ține examinarea minuțioasă și determinarea tuturor circumstanțelor cauzei, înainte de a imputa persoanei comiterea unei infracțiuni.

Menționează că, unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire. Reieșind din cele relatate anterior, gravitatea suferințelor morale, disconfortul psiho-emoțional, starea de stres, nervozitate cauzate reclamantului Ștefăniță Ion prin acțiunea ilicită de punere sub învinuire de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin.(2) lit.c) din Codul penal, consideră că suma de 50.000 lei va fi una echitabilă și îndeajuns în vederea atenuării suferințelor morale pricinuite.

Prin hotărârea din 08 iunie 2022 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, s-a admis parțial acțiunea civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ștefăniță Ion împotriva Ministerului Justiției al Republicii Moldova, intervenient accesoriu Ministerul Finanțelor al Republicii Moldova, Procuratura Generală a Republicii Moldova cu privire la repararea prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, procuraturii.

S-a încasat din bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al Republicii Moldova, în beneficiul reclamantului Ștefăniță Ion prejudiciul moral în sumă de 5000 lei, prejudiciul material în mărime de 2000 lei și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2000 lei.

În rest, cererea de chemare în judecată depusă de Ștefăniță Ion s-a respins ca neîntemeiată.

La 09 iunie 2022, Ștefăniță Ion, reprezentat de avocatul Todorov Maxim, a declarat apel (nemotivat), ulterior la data de 28 iunie 2022 a depus apelul motivat împotriva hotărârii din 08 iunie 2022 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, prin care a solicitat casarea hotărârii primei instanțe cu emiterea unei decizii prin care să se dispună admiterea integrală a acțiunii.

La 29 iunie 2022, Ministerul Justiției al Republicii Moldova, reprezentat de Daniel Panea, a declarat apel (nemotivat), ulterior la 16 august 2022 a depus apelul motivat împotriva hotărârii din 08 iunie 2022 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, prin care a solicitat casarea hotărârii contestate cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii ca neîntemeiată.

La 05 iulie 2022, Procuratura Generală a Republicii Moldova, reprezentat de procurorul Viorica Marga, a declarat apel împotriva hotărârii din 08 iunie 2022 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, prin care a solicitat casarea hotărârii contestate cu emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 10 mai 2023 a Curții de Apel Cahul s-au respins, ca nefondate, apelurile declarate de Ștefăniță Ion, reprezentat de avocatului Todorov Maxim, de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și de Procuratura Generală a Republicii Moldova și s-a menținut hotărârea 08 iunie 2022 a Judecătoriei Cahul, sediul Central.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a concluzionat că lui Ștefăniță Ion i-a fost cauzat un prejudiciu prin acțiunile ilicite ale organului de urmărire penală și ale procuraturii, având în vedere faptul că Ștefăniță Ion fiind protejat de prezumția de nevinovăție, în lipsa unor probe credibile a fost tras ilicit la răspundere penală prin recunoașterea sa în calitate de bănuțit, fiindu-i incriminată comiterea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit.c) din Codul penal, urmărirea penală fiind pornită la 17 iunie 2019, iar prin ordonanța procurorului din 28 mai 2021 fiind dispusă scoaterea de sub urmărire penală a bănuțitului Ștefăniță Ion, menținută prin încheierea din 29 decembrie 2021 a Judecătoriei Cahul sediul Central.

La fel, instanța de apel a relatat că acțiunile întreprinse de organele de urmărire penală și de procuratură în privința reclamantului Ștefăniță Ion, i-au cauzat acestuia o stare de disconfort prin faptul că au intervenit cu acuzații de ordin penal și au fost petrecute acțiuni de urmărire penală (care a durat peste 2 ani), care au atentat la garanțiile constituționale cauzând un prejudiciu moral, considerente din care statul poartă răspundere patrimonială pentru prejudiciul cauzat astfel.

Ca urmare, instanța de apel a respins argumentele Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Procuraturii Generale a Republicii Moldova precum că acțiunile organului de urmărire penală au urmărit scopul de a elucida toate circumstanțele importante ale cauzei penale, acționând cu bună-credință cu o suficientă diligență în vederea aflării adevărului și acumulării probelor, or, aceste critici nu pot fi reținute ca fiind întemeiate pe motiv că, cercetările penale puteau fi realizate în plin volum și doar în cazul în care procurorul colecta probe indiscutabile, pertinente putea să formuleze acuzații penale oficiale lui Ștefăniță Ion, în condițiile în care ulterior cercetărilor penale petrecute, prin ordonanța procurorului din 28 mai 2021, Ștefăniță Ion a fost scos de sub urmărire penală din motivul lipsei în acțiunile acestuia a elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 186, alin. (2) lit.c) Cod penal, menținută prin încheierea din 29 decembrie 2021 a judecătorului de

instrucție, fapt prin ce se dovedește caracterul formal al urmăririi penale și lipsa necesității punerii persoanei sub bănuire.

De asemenea, instanța de apel a precizat că sunt irelevante și declarative afirmațiile Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Procuraturii Generale a Republicii Moldova precum că, reclamantul Ștefăniță Ion nu a fost tras ilegal la răspundere penală, invocând că la materialele cauzei nu există un act procedural definitiv și irevocabil al organului de urmărire penală sau al instanței de judecată prin care s-a stabilit că au fost constatate acte sau acțiuni ilegale comise de către organul de urmărire penală sau procuror în cauza penală, or, aceste argumente contravin stării reale de fapt constatate în prezenta decizie și reglementate de normele de drept material aplicabile, deoarece însuși procurorul a emis o ordonanță prin care l-a scos pe Ștefăniță Ion de sub urmărire penală.

Totodată, instanța de apel a specificat că, nici argumentele invocate de Ministerul Justiției al Republicii Moldova și Procuratura Generală a Republicii Moldova precum că organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului, iar acțiunile organului de urmărire penală nu denotă admiterea unor încălcări, nu pot fi reținute ca justificative deoarece procurorul trebuia să pună sub acuzație penală persoana doar dacă avea destule probe despre vinovăție, iar ordonanța procurorului de scoatere de sub urmărire penală atestă cu certitudine că organul de urmărire penală nu deținea astfel de probe, împrejurare ce generează angajarea răspunderii patrimoniale a statului pentru prejudiciul material și moral cauzat prin această încălcare.

Prin urmare, afirmațiile Ministerului Justiției al Republicii Moldova și Procuraturii Generale a Republicii Moldova referitoare la lipsa temeiurilor pentru înaintarea acțiunii de încasare a prejudiciului moral nu pot fi reținute, deoarece poartă un caracter declarativ și fiind în contradicție cu starea reală de fapt stabilită deja în prezenta decizie și cu cadrul legal aplicabil, cu atât mai mult că, în speță, se întrunesc temeiurile stabilite de art. 3, lit. a) și art. 6, lit. b) al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998. Instanța de apel notează că potrivit art. 2 din Legea nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998, „acțiunile ilicite sunt acțiuni sau inacțiuni ale organului împuternicit să examineze cazurile cu privire la contravenții, ale organului de urmărire penală sau ale instanței de judecată, care exclud vinovăția acestora, al căror caracter ilegal se manifestă prin încălcarea principiului general, potrivit căruia nici o persoană nevinovată nu poate fi trasă la răspundere și nu poate fi judecată, (erori) ori fapte ale persoanelor cu funcție de răspundere din organul de urmărire penală sau din instanța de judecată, manifestate prin încălcarea intenționată a normelor procedurale și materiale în timpul procedurii penale sau contravenționale (infrațiuni)”.

În concluzie instanța de apel a considerat ca fiind corectă concluzia primei instanțe că prin înaintarea bănuirii lui Ștefăniță Ion i s-a adus atingere drepturilor sale nepatrimoniale, drepturi derivate din drepturile fundamentale ale omului la viață și sănătate, garantate de normele de drept național și internațional, căruia i s-a cauzat o totalitate de suferințe psihice, compensarea cărora ar avea loc prin echivalentul bănesc.

Împotriva deciziei instanței de apel, la 25 iulie 2023, conform ștampilei aplicate pe plicul poștal, Procuratura Generală a Republicii Moldova a declarat recurs, prin

care a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii (f.d. 188-192).

În motivarea recursului, partea recurentă a invocat dezacordul cu soluția adoptată pe caz, fapt ce o consideră ilegală, emisă cu încălcarea esențială și aplicarea eronată a normelor de drept material și anume instanța a aplicat o lege care nu trebuia a fi aplicată și a interpretat în mod eronat legea.

Ulterior, la 07 septembrie 2023, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a depus cerere de recurs împotriva deciziei din 10 mai 2023 a Curții de Apel Cahul, prin care a solicitat admiterea cererii de recurs, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii (f.d. 201-207)

În susținerea cererii de recurs s-a indicat că instanțele de judecată au aplicat eronat normele de drept material și de drept procedural, ceea ce are un efect nociv nu doar pentru societate, cât și pentru cadrul legal, din motiv că se creează un precedent, care cu trecerea timpului este tot mai greu de remediat. Astfel, instanțele de judecată nu trebuie să-și formeze o idee preconcepută conform căreia presupusa încălcare a unui drept implică în mod obligatoriu și existența unui prejudiciu, care este necesar de stabilit prin probe, dacă a existat în mod veridic un prejudiciu.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că, din materialele dosarului rezultă că decizia recurată a fost pronunțată la 10 mai 2023 și expediată în adresa participanților la proces la 03 iulie 2023, conform scrisorii de expediere a actului judecătoresc (f.d. 186).

Conform ștampilei aplicate pe scrisoarea de expediere a actului judecătoresc datat cu 03 iulie 2023, Ministerul Justiției al Republicii Moldova a luat cunoștință cu decizia contestată la 07 iulie 2023 (f.d. 209).

Astfel, recursurile depuse de Procuratura Generală a Republicii Moldova la 25 iulie 2023, conform ștampilei aplicate pe plicul poștal, și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, la 07 iulie 2023, sunt în termen.

Conform art. XI alin. (1) și (3) din Legea pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, prezenta lege intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al Republicii Moldova, cu excepția art. IV, V pct. 1–9 și 11–16 și art. VII, care vor intra în vigoare la 01 septembrie 2023.

Recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Din sensul normei de drept enunțate, urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale, cu excepția temeiurilor în baza cărora se vor examina recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Respectiv, recursurile declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova au fost depuse până la data intrării în vigoare a Legii pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție) nr. 246 din 31 iulie 2023, și vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului.

Examinând temeiurile recursurilor, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului.

La caz, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că argumentele invocate în cererile de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate or, motivele recursurilor sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurenților cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei contestate or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (*Golder împotriva Regatului Unit*, p. 38; *Stanev împotriva Bulgariei (MC)*, p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei*, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței*, p. 45).

La fel, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar

chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmers împotriva Suediei 09 octombrie 1991*, p. 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursurile declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursurilor și drept urmare, sunt inadmisibile.

În conformitate cu art. 270 și 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de Procuratura Generală a Republicii Moldova și de Ministerul Justiției al Republicii Moldova împotriva deciziei din 10 mai 2023 a Curții de Apel Cahul.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Aliona Miron

Judecători

Ion Malanciuc

Diana Stănilă